

Filip Eerdekens

De tuin

1.

bijster achterdochtig zijn bloemen niet
 ik beloof hen water
 maar spuw molotovsproeistof
 een rank van de hibiscus is mijn rietje

sprieten gras zeuren over millimeters onkruid
 ik decimeer hen
 met mijn kamikazezitmaaier
 ergens tussen gazonheld en tuinterrorist

uit het tuinhuis haal ik mijn hangmat
 gespannen tussen dode stammen
 sluit ik de ogen en zie inktzwammen
 zwartsporen en hun hoed afnemen

2.

je pulkt aan het mos
 onder de oksels van
 de rododendron

in de tuin
 naast de jouwe
 duikend in een levend
 en vol struikgewas

je slurpt de dag
 uit zijn bast en dan
 trek je je terug

in je tuinhuis
 een houten hart
 kloppend noch krakend
 en je denkt

hier groeit enkel nachtschade

3.

het tuinhuis, waaruit wij worden gebaard,
 is van welkom hout gemaakt, maar
 stopt met kraken bij ons verlaten

de bloemen, waarvan wij plukken,
 stellen gerust: ze zijn jong, net als wij
 naar hun kaalkoppen kijken we niet om

de boom, waaronder wij schuilen,
 ruilt zijn goedkoop bladgroen voor
 duurder maar lekkend oktoberkoper

het gazon, waarop wij samen liggen,
 krijgt van onze koude lijven kippenvet
 en wordt een spijkerbed